

Himmalska fornuftin

HVUSSU kón Dagblaðsmanningin er í teimum Heilagu Skriftunum, vita vit av góðum grundum ikki. Men eina roynd at prógva, at hon ikki er heilt sær, ger blaðið í gjár við greinini »Tað verður fest í Himli«.

HVØR er sælur í sínari trúgv, siga vit og Dagblaðið, og skulu vit tí ikki ørkymla hesa sælu hjá nøkrum. Men sonn trúgv skal helst siggjast aftur í gerandislívi okkara — og helst meira í gerningi enn orðum — av tí slagnum, har onnur hondin ikki veit av tí góða, hin ger øðrum. Áminnandi og kristni-uppalandi tala og skrift er eisini partur av sannari trúarlívgan, ið ikki má undirmetast.

UM nevnda grein skuldi skiljast sum eitt vælmeint íkast til at lívga um kristnitúgv okkara, hava vit hinvegin ikki evni til at trúgva, so fegnir vit annars vildu.

HARRANS vegir eru sum kunnugt »órannsakiligir«, og hava vit tí ongantið avskrivað nakað fyrirbrigdi sum onkisvert í orðsins og trúarinnar tænastru — heldur ikki Dagblaðið, um hetta kom at kenna trongd til at umrøða jarðarstrev okkara og samband okkara við tað, ið koma skal aftaná, í einum fyrri okkum menniskju meiri máttloysiskendum og náðiligari ljósi.

VIT á okkara blað hava heldur ikki tað nógva at vísa á, tá um út-

breiðslu av hesum ella øðrum meira verðsligum boðskapi ræður. Tó hava jánkasligu royndir okkara víst, at verður góða orðið ikki havt við, var tað betur ógjørt.

DAGBLAÐIÐ hevur tó nøkur góð orð við á vegnum til teirra, sum fyrri greinskrivaran henda so »upplivingarrika« leygarmorgun, so fegin og fró við sang og vitnisburði lovaðu Harranum.

VIT skulu heldur ikki niðurgera virðið, henda lutan kann hava átrúnaðarlíga, fyrri blaðmannin. Mangt bendir nevniliga á, at hann av hesi løtu er vorðin enn sterkari í síni trúgv — um ikki bara uppá tað Himmalska, so avgjört uppá, at nakað samfelagsligt fyriskipað, at linna um trupulleikarnar hjá hvørjum øðrum í livandi lívi — skipaður solidaritetur manna millum, er og verður av tí ónda. Politiskt óðamannaverk, sum samfelagsnassarar og annað útskot bara ger sær dælt av. Ja — gjørdist ein so heims-spillandi sosialistisk átrúnaðarlæra, at hon ikki hevði frægari uppiborið enn at verða tveitt á Buchenwald ella tyrvd undir leivdunum av Berlinmúrnum.

SPELL fyrri tignina í lötuni og uppbyggjandi boðskapin, Frelsunnarherurin ríkaði býarbornini við henda morgun, at eitt vanlukkuðyr av einum illavorðnum kommunisti, tó ikki ílatin teir fóttformað og partisan-turriklað, men »neutraliseraður« í nøkunlunda borgarligum klæðningi, dittaði sær framvið og harvið

spilti spælið — leyp slíka øði í greinskrivaran, at hann í stundini tveitti alt tað Himmalska frá sær og ístaðin kavaði niður í blekkhúsið fyrri at fáa okkum henda lestur um hugsan og tól Himmalsins við kommunistum, sosialistum og kanska øðrum »íkkí jáltandi« kristnum. Um hvør stolið hevur gleði-boðskapin, kollektiviserað kristnu umsorganina fyrri fysiska næstanum, fingið okkum at leggja vertina á grannan, hata okkara næsta — tí hann hugsar øðrvísi, men »elska« alla mannaættina, jú fjarari, jú betur.

HÓAST lítil ella ongin kærleiki kemur til sjónar í greinini, vóna vit fyrri greinskrivaran, at hann elskar onkran, annars vildi verið stórliga synd í honum, tí hatrið til alt og øll, ið góðtikið hava, at vit í einum skipaðum samfelag eisini eiga at lívga verðsligar umsorgarskipanir, er eftir innihaldinum at døma so stórt, at illa skuldi borið til at líva við hesum einsamøllum.

SJÁLVSAGT livst longur við hesum hjá tí so ovursterka, tí so sjálvbjargna, tí so rættvísa í trúnni á egnan andaligan sum materiellan yvirfærleika, men fyrst av øllum at skilt, at umsorgarskipanir okkara ikki vóru ætlaðar hesum, men teimum, sum minni formáddu sær, skuldi júst verið hesi yvirmenniskju, sum — um ólukkan rakti tey — sjálvsagt heldur ikki skuldu smæðst við at fingið lut í hesum skipanum — júst eins »sjelaglað«, sum summi teirra heldur ikki smæðast fyrri at taka í móti verðsligum ágóðum og stuðli,

tá talan er um vinnulig óhapp og mistøk. Hava annars í andaligu fávitsku okkara trúð, at tað bert var Harranum givið at gera av, hvør ið sleppa skal til Himmals. Eisini hava vit vitað, at av okkum sjálvum megna vit ikki at sleppa haðar og at atgongdin stendur og fellur við teirri náði, vit sum longest vænta okkum. At so summi kanska halda seg hava betri orsök enn onnur til at vænta sær hesa náði, kunnu vit kanska tilskriva teirra lættara lyndi og størri optimismu um, at bæði lív og deyði er summum meira sjálvsagt enn øðrum — og sanniliga fegnast teirra vegna.

MEN sjálvt vit eru so frægir optimistar, at vit vóna og trúgva, at tað fer ikki at standa á við húsarúmd í Himli, hvørki fyrri kommunistar, sosialistar, fólkafloksfólk ella onnur, taka vit ímóti náðini og hartil unna hvørjum øðrum hana í livandi lívi.

SJÁLVSAGT ynskja vit at hitta greinskrivaran á best hugsandi stað eftir hetta foldarlív, men kunnu ikki taka undir við honum í, at atgongd okkara til Himmiríki er treytað av so politiskari og verðsliggjördari »sunnari fornuft«, sum greinskrivarin vil gera tað til. Vit halda fast við, at politikkur og verðslig fornuft tá er farin afturum og halda heldur fast við vónina um, at tað hóast alt kanska ikki verður so trupult hjá okkum vesalavættum at sleppa til Himmals, sum summi vilja gera tað til.

sosigatey

Prísansni, -ansarar og -eftirlit

Oyggjatiðindi hava í gjár eina av ivaleyst mongum søgum um so ymiskar prisir á somu vøru, at als einki høpi kann sigast at vera í. Ørkymlaði kundin gjørdi sum rætt var, fór til blóðini og sigur:

— Eg meti tað so mikið grovt, at eg loyvi mær at spyrja, hvar príseftirlitið er. Tað kann so ikki vera rætt, at ein prís-munur er uppá kr. 466,00 uppá somu lutir. Her ruggar ikki alt rætt, og nógvi bendir á, at príseftirlitið bæði er senilt og gelt, sigur maðurin.

Dimmalætting

DAGBLAÐIÐ

TRÚSS

14. SEPTEMBER

FRIÐ FÖROYAR

NORÐLÝÐ

Oyggjatiðindi geva manninum rætt í pástandinum um príseftirlitið. At hetta ikki virkar nóg væl kunnu vit taka undir við, men í mun til orkuna, sum er syndarlíga lítil, arbeiða fólkini á príseftirlitinum avgjört fyrri teirra lön. At væl fleiri skuldu verið til at røkt uppgávarnar er sjálvsagt, so týðandi hetta arbeiði er fyrri brúkan og teir handlandi, sum seta eina æru í at halda eina rimuliga príslögu.

Játtanin til hetta eftirlit verður neyvan øðrvísi í bræði. Tí mugu eisini vit mæla øllum til veruliga at kanna prisir, samanbera og keypa har tænanastan og prisir eru frægastir. — Tí tað hjálpir í longdini.

Havnin sum »hol«

Dagblaðið víðger í mikudagsblaðnum trupulleikarnar, sum standast av arbeiðsloysinum og nevniir Havnina, sum kann koma rættuliga illa fyrri, og millum reglurnar lesa vit — eisini av teimum, sum higari flyta undan vinnuloyvi aðrastaðni í landinum. Bláðið skrivur:

At halda arbeiðsloysið niðri í hovudsstaðnum eins og í øðrum kommunum er vissiliga landsstýrsins áhugamál. Tí eigur Tinganes í mest moguligan mun at loysa upp fyrri teim tiltøkum, sum kunnu lyna undir lonsom arbeiðspláss. Virðisskapandi vinnulig, men ikki almenn arbeiðspláss, tí tey tera

tilfeingi og skapa einki.

Eingin hevur ákært fjøldina av samvitskufullum borgarum fyrri heldur at vilja fáa arbeiðsloysisstyrk enn at arbeiða. Tvørturímóti er tað niðurbrotandi, at tað skal loysa seg betur hjá arbeiðsforum at fáa almannahjálpi fyrri einki at gera (ella arbeiða svart) enn at stríðast sína vanliga arbeiðstið.

Einki so vist, at vit ikki øll vilja koma arbeiðsloysinum til livs og at fólk heldur vil arbeiða, enn fáa arbeiðsloysisstuðul, men hesuferð fingi vit tó bert hálvu hugsan blaðsins og floksins um ta stuðulskipan, semja er um skal koma.

Ternurnar í Kaldbaksbotni

Fuglahugaður lesari hevði herfyri í Sosialinum og Dimmalætting lesarabrev um ternureiðrini í Kaldbaksbotni, sum niðurtrumlað vóru av eini gravimaskinu hjá landinum.

Gott tað sama, at vit ikki løgdu ábyrgdina á nakran ávisan, tí Jaspur Petersen, formaður hjá landsverkfæringinum, gjørdi okkum í gjár varugar við, at lesarabrevskrivarin mátti hava mistikið seg, tí eingin maskina hjá landinum hevur verið á reiðing-arøkinum, tí hetta er niðanfyrri stikið og hava teir bert arbeitt í erva.

Jaspur, sum annars helt tað vera í lagi, at fólk gjørdur vart við

slík ólíkindi, kundi einki siga okkum um, hvør ið kann hugsast at hava verið á reiðing-arøkinum við gravimaskinu, men sum dømi um, hvussu teir royna at fara frægast um náttúruna, hevði hann hesa fittu søgu:

Komið varð við ambodnum í 87 so nær einum einsamallum mäsareidri, at stógður var komin í. Teir gjørdur ikki mætari enn loystu ein stóran einum steini. Bøgan sat eina løtu undrandi á steininum, men áðrenn long lota var farin, var hon eins fegin um nýggja sum gamla búðastaðin. Flott!